

UZASADNIENIE

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Odnosnie do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. na wstępie wskazać należy, że w orzecznictwie przyjmuje się, iż skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego (zob. wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2009 r., II PK 261/08; wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Nie jest natomiast wystarczające subiektywne przekonanie strony o konieczności dokonania odmiennej oceny materiału dowodowego.

W tym kontekście niezasadny okazał się zarzut błędnego przyjęcia, że wystarczającym dowodem objęcia umową przelewu wierzytelności wobec pozwanej był wyciąg z załącznika do umowy, sporządzony w formie wydruku elektronicznego, opatrzony podpisem pełnomocnika powoda. Przytoczyć tu należy normę zawartą w art. 129 § 2 k.p.c., zgodnie z którą zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Strona powodowa przedstawiła wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy, zgodnie z którym umowa cesji z dnia obejmowała wierzytelności wobec pozwanej wynikające z szczegółowo wskazanych faktur. Za zgodność wyciągu z oryginałem załącznika poświadczyl radca prawny, reprezentujący powoda w niniejszym procesie. W ocenie Sądu I instancji przedłożony wyciąg zasługiwał na wiarę i dawał podstawę do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych. Ocenie tej nie sposób zarzucić uchybienie logice bądź zasadom doświadczenia życiowego, wobec czego w omawianym zakresie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. był nietrafny.

Podniesiony zarzut nie zasługuje na uwzględnienie także w zakresie, w jakim dotyczy nieprzydania wagi temu, że w § 2 ust. 12 (skarżący błędnie podaje ust. 10) umowy cesji wskazany jest obligatoryjny element skutecznego przekazania wierzytelności na rzecz cesjonariusza w postaci złożenia przez strony tej umowy podpisów na wykazie wierzytelności, a strona powodowa nie załączając podpisanego dokumentu nie wykazała, że przelew wierzytelności był skuteczny. Na poparcie swego roszczenia strona powodowa przedłożyła ważną umowę ramową cesji, porozumienie zawarte w nawiązaniu do tej umowy oraz wyciąg z załącznika do porozumienia, wskazujący na to, że przedmiotem przelewu była wierzytelność cedenta wobec pozwanej. Co prawda w postępowaniu nie pojawił się oryginał załącznika podpisany przez strony (a w świetle § 2 ust. 12 ramowej umowy cesji przekazanie wierzytelności dochodzi do skutku z chwilą złożenia przez strony umowy podpisów na wykazie wierzytelności), jednak wynikało to z faktu skorzystania przez powoda z możliwości zawartej w powołanym już przepisie art. 129 § 2 k.p.c. Oczywiście jest, że wyciąg taki nie musiał być podpisany przez strony umowy cesji.

Skarżący podniósł także, że Sąd Rejonowy w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego przyjął, iż fakt posiadania przez powoda faktur wystawionych przez (...) sp. z o.o. oraz odpisu umowy z pozwaną świadczy o przysługiwaniu powodowi wierzytelności. Wskazać należy, że powództwo zawierało twierdzenie o istnieniu wierzytelności, opiewających na łączną kwotę 1.850,63 zł, a wynikających z umowy usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 6 lutego 2009 roku między pozwaną a (...) Centertel. Na dowód tego twierdzenia powód przedłożył wskazaną umowę oraz faktury wystawione z tytułu należności, składających się na dochodzoną wierzytelność. Pozwana nie dokonała skutecznego zaprzeczenia twierdzeniu o istnieniu wierzytelności. W uzupełnionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana dokonała generalnego zaprzeczenia twierdzeniom powoda – pozwana nie wskazała, czy kwestionuje sam fakt zawarcia umowy, wysokość kwot widniejących na fakturach, czy też ich wymagalność. W świetle

orzecznictwa Sądu Najwyższego takiemu zaprzeczeniu nie można przydać waloru skuteczności – w szeregu orzeczeń przyjęto, że odnosząc się do twierdzeń pozwu pozwany nie może skutecznie im zaprzeczyć poprzez stwierdzenie, że "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Skuteczna obrona pozwanego jest możliwa pod warunkiem wskazania faktów i dowodów związanych z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany się nie zgadza (zob. wyrok SN z dnia 9 lipca 2009 roku, III CSK 341/08; wyrok SN z dnia 17 lutego 2004 roku, III CZP 115/03; wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 roku, IV CSK 299/06). Brak wypowiedzi pozwanej co do istnienia wierzytelności doprowadził Sąd Rejonowy do uznania tego faktu za przyznany w zakresie 609,17 zł – zastosowanie przepisu art. 230 k.p.c. w omawianym zakresie było w pełni poprawne. Przyznanie przez pozwaną faktu istnienia wierzytelności w wysokości 609,17 zł usuwało konieczność prowadzenia postępowania dowodowego na tę okoliczność. W związku z tym zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. – odnoszącego się przecież do oceny dowodów – był w omawianym zakresie chybiony. Na marginesie zaznaczyć można, że zastosowanie art. 230 k.p.c. nie było możliwe w odniesieniu do roszczenia z tytułu rozwiązania umowy, bowiem na rozprawie w dniu 16 czerwca 2016 roku pełnomocnik pozwanej zakwestionował fakt rozwiązania umowy.

Nadto Sąd Rejonowy nie uchybił przepisowi art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwana nie kwestionowała, aby skorzystała z usług, na które opiewają załączone faktury VAT. Jak już wskazano generalne zaprzeczenie twierdzeniom powoda, zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie było skuteczne. Brak zaprzeczenia tej okoliczności sprawił, że nie było potrzeby badania, czy kwoty znajdujące się na fakturach ściśle odpowiadają postanowieniom umowy.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd I instancji nie naruszył także przepisów prawa materialnego, w szczególności przepisowi art. 65 § 2 k.c. Apelacja zmierzała do wykazania, że wierzytelność wobec pozwanej nie mogła być przedmiotem cesji, bowiem w ramowej umowie z 2004 roku wskazano, że cesja obejmować będzie przeniesienie wierzytelności byłych abonentów Cedenta. Wskazywała na to literalna wykładnia § 1 ust. 1 ramowej umowy cesji. Sąd Rejonowy słusznie odwołał się do przepisu art. 65 § 2 k.c., zgodnie z którym w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Przy wykładni umowy nie można było pominąć tego, że w wykazie wierzytelności objętych cesją, stanowiącym załącznik do nie, ujęto wierzytelności wobec pozwanej. Ramową umowę cesji strony zawarły w 2004 roku, a porozumienie, na podstawie którego doszło do przelewu wierzytelności wobec pozwanej w roku 2010. Do porozumienia załączono wykaz wierzytelności, które były objęte przelewem, a wśród nich znajdowały się wierzytelności wobec pozwanej – nie sposób nadać tej okoliczności innego znaczenia, niż to że strony zmierzały do przeniesienia tych wierzytelności na powoda. Za taką interpretacją umowy przemawia też fakt posiadania przez powoda faktur VAT dotyczących wierzytelności wobec pozwanej. Zasadny jest wniosek że powód otrzymał je od cedenta, a to wzmacnia stanowisko, zgodnie z którym cedent zawierając umowę cesji dążył do przeniesienia wierzytelności, dochodzonych w niniejszym postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.